SPORTUL magazin

GAZELA NEAGRĂ

Așa a fost supranumită sportiva americancă Wilma Rudolph. Neagră, firește, fiindcă este de culoare, deși i se putea spune tot atît de bine și gazela de aur, datorită medaliilor dobîndite de ea la jocurile olimpice de la Roma, care au adăugat o nouă strălucire sportului din patria sa. Văzîndu-i acum cîțiva ani portretul, într-o revistă de peste ocean, m-au captivat privirile ei pecetluite de o nedefinită melancolie, torțe aprinse din cea mai limpede zare. Le-am rechemat în memorie citind, recent, în ziare despre trista ei dramă.

Sportiva aceasta, care este femeie și mamă, știind să aline durerile și lipsurile copiilor săi cu cea mai duioasă iubire, a fost bine înzestrată de natură în toate privințele, încît nu-i lipsește nici instinctul social. El o face să se afle în rîndurile celor ce luptă pentru desființarea segregației de rasă și pentru drepturile populației negre. Seducția puternică de a te găsi între ai tăi, atunci cînd ei își croiesc drumul anevoios spre o viață mai demnă, este de fapt o mare virtute. Însă virtuțile nu se bucură întotdeauna de aprecierea cuvenită și, astfel, Wilma Rudolph plătește virtos pentru curajul virtuții sale prin mizeria ce dă tîrcoale tot mai stăruitoare familiei ei. Îndrăgostită de frumos și de lumină, sportiva este osîndită să trăiască într-o casă dărăpănată, în cartierul negru din Los Angeles. Casa se năruie pe zi ce trece, în încăperile ei plouă și prin pereții crăpați bufnește, la întoro întotdeauna. Mai ales cînd, așa cum este cazul Wilmei Rudolph, nu ai serviciu, n-ai nici un venit, nici o garanție materială a zilei de mîine. Pentru că sportiva aceasta, diplomată a unei universități americane, nu are slujbă! Minunatul privilegiu de a avea un salariu pare să fie incompatibil cu lupta pentru drepturi cetățenești.

Ori una, ori alta, amîndouă nu se pot.

Duminicile unui nesportiv

Gazela neagră a acceptat însă cu eroism fantoma mizeriei, spre a fi alături de ai săi în marșurile pentru pace și în manifestațiile ce revendică drepturile populației de culoare — una din luptele cele mai întemeiate, dar și cele mai dificile din cîte cunosc.

Nu mă întreb de unde are Wilma Rudolph puterea de a învinge neîncetat dificultățile descurajante ce i le pune viața, îndrăzneala de a ține piept teribilului vizitator care e mizeria, o dată ce știu că sportul i-a dat forța ce nu se poate înfrînge și curajul ei este profitul sigur al unui antrenament, care deși fizic, i-a fortificat în același timp și caracterul.

George SBÂRCEA

RECITATIV VIRGINIA ZEANI: CE ROL OCUPĂ SPORTUL ÎN VIAȚA MEA?

— Ei bine, vă mărturisesc că el e zilnic, ba pot spune, chiar continuu prezent. Judecați și dumneavoastră: soțul meu, Nicola Rossi-Lemeni, este un scrimer care a cunoscut victorii ce l-au consacrat, în adolescența lui și în prima tinerețe, cu un titlu italian de campion la spadă, după cum a fost un asiduu ciclist de competiție. Astăzi, el nu mai practică decît înotul și automobilismul, fără să mai aibă aspirații competitive.

Băiețelul meu, în etate de 11 ani, joacă tenis de cîmp și volei, înoată, pătinează și schiază. Iar de un an practică exerciții de judo, într-o manieră care-l face pe maestrul lui de sală să-l considere drept un viitor protagonist.

În ce mă privește, nu-mi încep niciodată ziua fără exerciții de gimnastică, după un program alcătuit de profesorul meu de educație fizică, un fel de „responsabil cu silueta".

Veți spune, poate, că astea-s galopuri de sănătate și terapeutică pentru menținerea unui aspect fizic și pentru asigurarea sveltеții atît de necesară scenei, capitalului meu artistic. Dar participarea la conversațiile dintre tată și fiu, peste capul meu, bietul, conversații care degenerează, întotdeauna, oricare ar fi dragostea ce-i leagă și cuvîntul pe care fiul i-o acordă tatălui, pentru că subiectul e pătimaș, prielnic și inerent dezlănțuirilor? Ați deslușit, desigur, că e vorba despre

VIRGINIA ZEANI
văzută de Neagu Rădulescu

fotbal și că preferințele sînt deosebite: Milano, reședința familiei mele, nu e numai capitala Lombardiei, orașul Scalei și un mare centru industrial, ci și al celor două mari cluburi de fotbal — Internaționala și F. C. Milan.

Așadar, cînd televizorul, radioul și presa, cînd strada, culisele operei și școala, respiră fotbal, eu, biata, care sînt soție și mamă, cum să pot stăvili oare disputa dintre tată și fiu decît lăsîndu-mă antrenată și eu în aceste întreceri în favoarea fotbalului, pentru menajarea liniștii în familie, deși unul ține cu Inter și celălalt și-a depus inima în vîrful bocancilor vedetelor de la Milan. Vedeți dar că sportul joacă un rol însemnat în viața mea. Îmi iau cîteva ore pe zi, din cele mai animate, mai agitate, mai violente, pe măsură ce se apropie sfîrșitul de săptămînă, ziua de meci.

Consider însă că dincolo de necazurile mele de asistentă, ca soție și ca mamă, sportul trebuie să facă neîndoios parte din preocuparea omului modern, preocupare care să se dezvolte, în primul rînd, pe exercițiul fizic individual, organizat metodic, ca și pentru ceea ce sportul asigură **omului zilelor noastre**, ca factor educativ, ca deconectare psihică, prin spectacolul animator și, în sfîrșit, ca mijloc de reciprocă cunoaștere și stabilire de legături internaționale, cu active rezultate sociale — a afirmat cu convingere, Virginia Zeani, cîntăreață de operă cu renume universal, deunăzi programată și la București, unde împreună cu soțul ei, și el renumit cîntăreț, au întreținut un valoros program artistic-muzical.

Să mai adăugăm că Virginia Zeani — româncă de origine, născută lîngă Reghin — s-a dovedit o bună gimnastă printre elevele unui liceu bucureștean de acum mai bine de două decenii?

V. FIROIU

CORNEL MĂRCULESCU SE DESPARTE DE ECHIPA NAȚIONALĂ

La o vîrstă (28 ani) cînd un jucător de polo se află în plenitudinea forțelor, cunoscutul internațional CORNEL MĂRCULESCU își ia adio de la coechipierii săi din „7"-le României, anunțînd irevocabil retragerea definitivă din activitatea competițională.

În urmă cu 17 ani lua primul contact cu piscina și, pe rînd, antrenorii C. Vasiliu și Th. Angelescu i-au călăuzit pașii spre o prodigioasă carieră sportivă. Campion de juniori la înot (ca majoritatea componenților echipei naționale) și polo — cu formația Progresul — C. Mărculescu a fost selecționat pentru prima oară în echipa țării în 1961 (un meci cu Polonia la București în care a marcat două goluri) și timp de 8 ani a mai jucat 106 partide înscriind 50 de goluri la J.O. de la Tokio, C.E. de la Leipzig și Utrecht, Trofeo d'Italia de la Budapesta și multe alte turnee internaționale. Component al formației Dinamo București (din 1964), de 12 ori consecutiv campioană națională, el a participat și la 5 ediții ale C.C.E., punînd punct activității sale chiar în competiția de la sfîrșitul anului trecut (Moscova, în luna decembrie).

Formația Dinamo și implicit echipa reprezentativă pierd astfel unul dintre jucătorii de bază foarte mult apreciat pentru tehnica și inventivitatea sa în joc nu numai în țară, dar și peste hotare.

— Ce a determinat această retragere cu totul neașteptată?

— Dorința de a mă dedica în exclusivitate cercetării metodologiei sportului de performanță. Am simțit că nu voi mai putea să mă pregătesc la nivelul pretins astăzi în polo-ul mondial și am renunțat, sper, în favoarea unui jucător mai tînăr. Am intrat în echipa națională cu capul sus și mă despart de ea, cu destul regret, într-o postură asemănătoare.

— Ați jucat în cei 17 ani de activitate sute de meciuri. Care dintre acestea v-au lăsat cele mai puternice amintiri?

— N-am să pot uita turneul olimpic de la Tokio. Poate și pentru faptul că la sfîrșitul lui specialiștii m-au desemnat printre cei mai buni jucători ai competiției. Și... nici finala cu Mladost (ianuarie 1968) de la București, cînd am fost împreună cu coechipierii de la Dinamo la un pas de marea performanță.

— Apropo, ce credeți că a lipsit echipei române în ultimii ani pentru a putea intra în careul de ași?

— În primul rînd, o conducere tehnică. Antrenorii s-au perindat foarte des, fiecare venind cu inovațiile sale în domeniul pregătirii. Apoi lipsa de stăpînire a unor jucători exact în momentele decisive ale unor meciuri de primă importanță (România—U.R.S.S. la Tokio, Dinamo—Mladost la București). Iar în al treilea rînd — arbitrajul. Să ne amintim doar de partida cu Italia (1—2) de la Utrecht, cînd am terminat meciul cu trei jucători!

— În fine, credem că nu veți rămîne total indiferent față de jocul care v-a consacrat.

— Nicidecum. Voi continua să arbitrez — de acum înainte și partide de campionat — cu speranța de a fi promovat chiar mai departe pentru a putea atinge din nou suma de 100 de meciuri internaționale...

Adrian VASILIU

ALBUM DOCUMENTAR

O sosire în Derbyul român, disputat pe vechiul hipodrom Băneasa (acolo unde azi se înalță mărețul pavilion expozițional din Piața Scînteii), așa cum au imortalizat-o reporterii fotografi din acea după amiază de mare eveniment sportiv din toamna anului 1908. Ținuta vestimentară a spectatorilor de ambe sexe se înscrie în însăși cronica vremii.

BRIAN GLANVILLE ȘTIE TOT... *)

Există în această frumoasă carte a lui Brian Glanville o replică a lui Charlie Barker, un fel de Constantin al echipei din Jarrow: *„Nu poți să-i spui nimic lui Gerry Logan. Gerry știe tot"*. Această replică, încărcată cu o certă doză de ironie, se aplică în totul și lui Brian Glanville. Minus, bineînțeles, ironia.

Brian Glanville știe într-adevăr totul (sau aproape totul) despre fotbal. Și această formidabilă cunoaștere a fotbalului, cu nenumăratele ei firide pline de mister, face farmecul cărții.

Brian Glanville este un excelent reporter. El poate să descrie în cîteva cuvinte Villa Borghese din Roma, stadionul din Borough, apartamentul cîntăreței Jenny Cunningham, platourile B.B.C.-ului...

Nimic nu se poate compara, însă, cu finețea observației atunci cînd este vorba despre fotbal. Brian Glanville știe ce simte Charlie Barker în clipa în care în vestiarul lui Chiswick United apare „unul tînăr"... El știe că antrenorii se împart doar în două categorii: cei ca Lionel Stone, gata să-l înfrunte pe președintele „care nu știe niciodată nimic", și cei ca Jack Wakeman, capabili doar să intuiască de partea cui va fi victoria în eterna dispută a „mai marilor clubului".

Brian Glanville știe multe. Știe să citească în ochii fotbaliștilor: Cotty. Dar Toma își va aminti multă vreme de acest ambițios și neînfricat Cotty.

Leclerc se duce în pelerinaj la Dickson ca să aranjeze meciul lui Toma cu Decico. Dar campionul european nu vrea să se bată decît la Lyon, orașul său natal. El pretinde o bursă exorbitantă. Dickson își calcă pe inimă: **„Vi-l dau pe Angelmann. Dacă Toma îl bate și pe Angelmann... va boxa cu Decico pentru titlu. Vă promit"**. Toma Aurel așteaptă să-și vindece arcada și semnează contractul pentru meciul cu Valentin Angelmann (învins de Lucian Popescu cu ani în urmă). Sînt de față Angelmann, Crissac, managerul său, Dickson, Leclerc, Lafrance și Covaci. Angelmann se uită la mîinile lui Toma Aurel și exclamă: **„Cu astea vrei să-mi dai peste bot?"**. **„Da"**, zîmbește Toma. **„Numai să ajungi pînă acolo"**, completează Angelmann. „Încălzirea" s-a efectuat! Meciul poate avea loc. La 9 aprilie 1936, Toma Aurel și Angelmann se întîlnesc la Wagram. Apare întîi Angelmann. Apoi Toma escaladează corzile ringului. O mînă de români organizează o galerie zgomotoasă. Angelmann pornește atacul în trombă, dar imediat „contra" lui Toma îl culcă pentru trei secunde. Românul continuă furibund atacul și domină trei reprize. Meciul se echilibrează pentru cîteva minute, iar rundul 6 marchează o ripostă violentă a lui Angelmann. Încurajat de public, Toma Aurel trece momentul critic și ia lupta pe cont propriu, revărsînd asupra adversarului o ploaie de lovituri de toate calibrele. Angelmann evită cît poate, dar încasează destule și juriul — în unanimitate — acordă victoria celui mai bun: lui Toma Aurel. Emoționat, românul răspunde ovațiilor și-i spune lui Leclerc: **„Mai e un pas pîn-la titlu, nu?"**. **„Encore, un peu, mon ami..."**. Crissac, managerul lui Angelmann, declară după meci: **„Toma e acum cel mai bun cocoș din lume. Sangchilli n-are șanșă în fața lui. Tintin al meu a făcut una dintre cele mai frumoase partide din cariera lui"**. Milică Teodorescu și Covaci reușesc și ei victorii remarcabile, iar Sandu Ion e declarat învins în fața lui Huguenin. Marcel Thil ajunge să ridice halterе la circ, iar Milou Pladner se retrage de pe ring. Va deveni antrenor și mai tîrziu își va pierde vederea de pe urma loviturilor primite. Toma Aurel întrerupe antrenamentele. Are o entorsă la genunchiul drept. În schimb Leclerc e foarte activ. Lansează provocarea către Decico și-l avertizează pe Tomiță: **„Nu boxa pentru titlu la Paris. Decizia ar fi în mîinile unui juriu format din oameni de-ai casei. Nu-ți vor da victoria decît dacă-l faci K.O.! Trebuie arbitraj neutru"**.

Cu o mașină pusă la dispoziție de industriașul Mihăilescu, Toma Aurel pleacă spre România. Îl întîmpină, cu multă căldură, o mulțime de oameni. Toma e plin de viață și optimism: **„Vin iar acasă** — declară el. **Vreau să-mi fac o căsuță. Destul am umblat prin străini. Vreau să-mi ridic și eu cuibul meu, undeva printr-o mahala. Țintesc un lucru. Gloria sportivă pentru țara în care m-am născut. Vreau titlul european și apoi pe cel mondial!"**. Începe antrenamentul imediat, împreună cu Ilie Petrescu. Apoi se repede la Babadag să-și vadă părinții. Meciul cu Decico e fixat definitiv pentru 26 iulie 1936, la București. Campionul pretinde 22 000 de franci. Vrea să-și vîndă scump pielea! Dar merită să-ncercăm marea lovitură, nu?

Vor avea oare bucureștenii bucuria să aplaude încă un român, campion european? Lucian Popescu — primul „continental" — răspunde prin ziare: **„N-am nici o îndoială. Toma Aurel îl va bate pe Decico!"**.

În așteptarea confruntării bucureștenii urmăresc pe ecranele cinematografelor, cel mai senzațional eveni-

Max Schmeling l-a făcut K.O. pe Joe Louis.

ment pugilistic al acestei veri fierbinți: meciul Joe Louis — Max Schmeling, pentru titlul mondial suprem!

Pentru această întîlnire s-au făcut preparative deosebite. Un ring special care a costat 150 000 de dolari a fost montat, la Yankee Stadium, pe un ascensor hidraulic care permite coborîrea, pentru ca boxerul căzut la podea să poată fi văzut mai bine! Ziariștii au poreclit acest ring ciudat „catafalcul". Cîntarul celor doi boxeri se desfășoară la Hipodrom în prezența a 7 000 de persoane. Dempsey declară: **„Joe îl va bate ușor pe Schmeling"**. Johnson e mai categoric: **„Max va fi pur și simplu făcut zob"**. Iar Joe Louis — stabilit la Lakewood, într-o pădure de brazi, dă ultimul verdict: **„Îmi trebuie trei reprize ca să-i fac toaleta lui Schmeling! Îl voi pune K.O. cînd îmi va da ordin antrenorul"**. În ziua hărăzită disputei se dezlănțuie o ploaie torențială și stadionul e inundat. A doua zi, la 18 iunie 1936, după prima repriză, Schmeling are un ochi vînăt. Dar în rundul 4, o dreaptă formidabilă trimite „minunea Detroitului" la podea, pentru șapte secunde. În vacarmul infernal al arenei, Max domină lupta. Apoi, Louis își revine cîștigînd rundul 7. Disputa e și mai îndîrjită, dar se vede clar că Louis pierde teren. În rundul 12 Schmeling întreprinde un atac furibund, iar Louis, complet debordat, un mai poate ține garda sus. Un upercut de stînga la corp, dublat de un formidabil croșeu la bărbie, îl trimite la podea: k.o.! Schmeling declară radios: **„Sunt mulțumit că mi-am păstrat calmul. Am primit multe lovituri, am un ochi umflat, dar sunt fericit!"** Joe Louis ține o veritabilă conferință de presă cu ziariștii și mărturisește: **„Într-o zi sau alta, k.o.-ul tot nu ne cruță. La început, prin repriza a 4-a, am avut impresia că Max e ușor de lovit. L-am atacat, dar am primit o formidabilă dreaptă. Am văzut numai venind lovitura. De rest nu-mi mai aduc aminte. Am boxat apoi ca un automat, inconștient, pînă a venit k.o.-ul fatal. Trebuie să-mi îngrijesc maxilarul. Apoi îi voi cere lui Schmeling, revanșa și îl voi distruge mai repede decît m-a distrus el pe mine..."**. (Pronosticul lui Joe se va realiza peste doi ani...).

...Ziua meciului pentru titlul european la „cocoș" se apropie. Toma se antrenează la C.F.R. Leclerc vine de la Paris ca să-i supravegheze pregătirile. E optimist: **„Bătem!"** Marți 21 iulie sosește și Decico, însoțit de Robert Tassin, partenerul său de antrenament. Poppy e bine clădit, pare de categorie până sau chiar ușoară. Gazetarii îl asaltează cu întrebări în Gara de Nord: **„L-ați mai văzut pe Toma boxînd?"** **„Nu, niciodată! Mi s-a spus despre el că e periculos... Un batailleur teribil... Deci, sînt pus în gardă"**. **„Un pronostic?"** **„Sper că Toma va fi atît de gentil și mă va lăsa să plec cu identitatea cu care am venit!"** **„V-ați mai apărat vreodată titlul continental?"** **„Nu, e prima oară cînd îl apăr. Voi ține de el cu dinții"**. Și Decico zîmbește încrezător.

În acest timp, la C.F.R., Umberto Lancia e disperat: **„Nu știu ce e cu Toma ăsta... Mi-a speriat toți sparring partnerii. Nu mai vrea nimeni să boxeze cu el. Pot-tim, trebuie să mă sacrific eu..."** Și, oftînd, își pune mănușile de box, intrînd în ring, unde-l așteaptă „cocoșul zburlit"!

George MIHALACHE

Viitorul capitol: VISUL CEL MARE S-A ÎMPLINIT!

*) BRIAN GLANVILLE, *„Ascensiunea lui Gerry Logan"*. Ed. C.N.E.F.S.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

I. PĂDUREANU, HUNEDOARA. 1. Nu există nici o legătură de rudenie între cei doi Sătmăreanu (cel de la Steaua și cel din lotul de juniori). 2. Înainte de a veni la Steaua (în 1958), Jenei a jucat la U.T.A. De altfel, el este arădean de origine.

DOINA NEDELEA, SATUL SĂTENI. 1. Mersul pe bicicletă este recomandabil, deopotrivă, bărbaților și femeilor. Într-o vreme, am avut și ciclism feminin de performanță, cu campionate în toată regula. Dar, nefiind prea multe competitoare (de valoare, bineînțeles!), aceste întreceri n-au mai avut loc. 2. Ați vrea să faceți Turul României pe bicicletă, parcurgînd 4 000 de kilometri în 20 de zile și ne întrebați dacă o astfel de performanță a fost realizată, cîndva, și de alte femei. Nu. Toate au preferat mașina! E și mult mai comod. De altfel, nu v-aș sfătui nici pe dv să porniți la un drum atît de lung. Și dificil, din toate punc-

tele de vedere. Ce-ar fi, în orice caz, dacă ați începe cu turul județului? Mi se pare mai rezonabil...

MIRCEA MARCEL, BUCUREȘTI. Pucul folosit la hochei pe gheață este rotund. Ca formă și dimensiuni, ei aduce cu o cutie de... cremă de ghete. Nici unul dintre dv n-a cîștigat, deci, pariul.

FERENC TOTH, CÎMPUL CETĂȚII. Notele acordate jucătorilor (în ultima vreme, și publicului!) la meciurile de fotbal de divizia A reprezintă punctul de vedere al cronicarului respectiv.

PETRICA SINCA și IONEL ROTARU, CÎMPINA. Ați alcătuit o echipă națională de fotbal în care figurează numai jucători al căror nume începe cu litera „D". Vă felicit! Selecționerii noștri au la dispoziție toate literele alfabetului și tot nu reușesc, de multe ori, să formeze cea mai bună reprezentativă!

VIRGIL CARAMFIL, ORADEA. Am ales la întîmplare scrisoarea dv., răspunsul pe care vi-l dau urmînd să-i lămurească și pe ceilalți cititori — mulți, foarte mulți! — care ne-au pus aceeași întrebare. Dacă două echipe se află la egalitate de puncte la terminarea meciurilor dintr-o grupă preliminară a campionatului mondial de fotbal, ele se vor întîlni din nou, golaverajul NEFIIND LUAT ÎN CONSIDERARE în acest caz.

V. DUDA, MIZIL. 1. Faimosul meci Rapid—Steagul roșu, încheiat cu victoria brașovenilor cu 4—3, după ce cu șase minute

înainte de fluierul final tabela de marcaj arăta 3—1 pentru... Rapid, s-a disputat în ediția 1958—1959. 2. Koszka.

I. BOGZA, ORAȘUL GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ. Dumitriu I, care joacă acum la Carpați Sinaia, n-a făcut parte din lotul de juniori U.E.F.A. 1962. El a fost însă încadrat apoi în echipa Viitorul.

TRAIAN CHEPETAN, CLUJ. Sorin Avram este băcăuan. El s-a născut în acest oraș, în urmă cu 26 de ani. Că atare, e 1—0 pentru dv!

PROCOPIE ILIESCU, COMUNA COSTEȘTI. Ați constatat, într-un număr mai vechi al ziarului nostru, că echipa care se află pe locul I în campionatul de fotbal al Greciei avea 66 de puncte, după 25 de etape. Și acest lucru v-a frapat, după socotelile obișnuite ea neputînd avea mai mult de 50 de puncte, chiar dacă ar fi terminat victorioasă în toate cele 25 de meciuri. Și totuși, punctajul este corect. În Grecia însă, ei se face altfel decît în aproape

toate țările, acordîndu-se 3 puncte pentru victorie, 2 pentru meci egal și 1 pentru înfrîngere. Dacă la noi s-ar fi aplicat ultima dintre aceste trei prevederi, Vagonul nu numai că ar fi scăpat de retrogradare, dar ar fi cîștigat, poate, campionatul!

Ing. VASILE SOVĂIALĂ. Meciul de la Zürich, dintre reprezentativele de fotbal ale Elveției și României, nu s-a disputat în cadrul campionatului mondial, ci al campionatului european. El s-a jucat în noctumă și a fost transmis „în direct" la televiziune.

Ilustrații: N. CLAUDIU

SINGUR PRINTRE STRĂINI...

Viața romantată a lui Toma Aurel

IV. Pînă la titlul european mai e o palmă de drum...

Toma Aurel telefonează la „Gazeta sporturilor" din București:

— Fraților, sunt fericit. Mă auziți? Am trecut și de „stînca Huat". Mai e puțin și aduc titlul european în țară. Nu vin fără el, auziți? Suntem în martie... Dacă pînă-n toamnă nu sunt campion european arunc mănușile la gunoi și termin cu boxul... Și băieții ceilalți merg bine. Gheorghe Popescu l-a bătut pe Augier, iar Sandu pe Sanchez. Eu boxez la 19 martie la Mans, cu Cotty. Ce fac? Îl bat. Trebuie să-l bat. N-am voie să nu-l bat...

Cotty e un pugilist tînăr, dar nu are credit pe piața pariziană. Toma Aurel e considerat mare favorit. Dar pe ring, ițele se-ncurcă. Tînărul Cotty nu pare dispus să ia în considerare palmaresul și faima lui Toma Aurel și de la primul gong se avîntă furibund în atac. Surprins, românul nu știe cum să stopeze șarjele vijelioase ale adversarului și, derutat, bate-n retragere. Noroc că pușiul nu are pumn greu. Toma își revine abia în repriza a 3-a cînd reușește cîteva lovituri precise, dar Cotty, fără să se sinchisească, se agață de el și îl provoacă la un clinci prelungit. Românul nu se poate desfășura în voie și publicul trece de partea tînărului Cotty. Leclerc, cu ochiul său versat, găsește antidotul: Upercut dreapta, corp!, comandă el cînd Toma vine la colț cu o arcadă pleznită. Toma încuviințează și în repriza următoare îl vede pe Cotty cum se îndoaie sub avalanșa upercuturilor la corp. Biruindu-și durerea, Cotty revine puternic la atac în rundul opt, dar Toma rezistă și apoi contraatacă dezlănțuit în ultimele două reprize. **„N-o să mă-mpiedic eu de buturuga asta tînără"** — mormăie Tomiță, în timp ce, regăsindu-și cadența obișnuită, îl plimbă pe junele Cotty prin toate colțurile ringului. Victorie! Dar mult mai dificilă decît prevăzuse. Încă un nume pe lista învinșilor: Cotty. Dar Toma își va aminti multă vreme de acest ambițios și neînfricat Cotty.

Leclerc se duce în pelerinaj la Dickson ca să aranjeze meciul lui Toma cu Decico. Dar campionul european nu vrea să se bată decît la Lyon, orașul său natal. El pretinde o bursă exorbitantă. Dickson își calcă pe inimă: **„Vi-l dau pe Angelmann. Dacă Toma îl bate și pe Angelmann... va boxa cu Decico pentru titlu. Vă promit"**. Toma Aurel așteaptă să-și vindece arcada și semnează contractul pentru meciul cu Valentin Angelmann (învins de Lucian Popescu cu ani în urmă). Sînt de față Angelmann, Crissac, managerul său, Dickson, Leclerc, Lafrance și Covaci. Angelmann se uită la mîinile lui Toma Aurel și exclamă: **„Cu astea vrei să-mi dai peste bot?"**. **„Da"**, zîmbește Toma. **„Numai să ajungi pînă acolo"**, completează Angelmann. „Încălzirea" s-a efectuat! Meciul poate avea loc. La 9 aprilie 1936, Toma Aurel și Angelmann se întîlnesc la Wagram. Apare întîi Angelmann. Apoi Toma escaladează corzile ringului. O mînă de români organizează o galerie zgomotoasă. Angelmann pornește atacul în trombă, dar imediat „contra" lui Toma îl culcă pentru trei secunde. Românul continuă furibund atacul și domină trei reprize. Meciul se echilibrează pentru cîteva minute, iar rundul 6 marchează o ripostă violentă a lui Angelmann. Încurajat de public, Toma Aurel trece momentul critic și ia lupta pe cont propriu, revărsînd asupra adversarului o ploaie de lovituri de toate calibrele. Angelmann evită cît poate, dar încasează destule și juriul — în unanimitate — acordă victoria celui mai bun: lui Toma Aurel. Emoționat, românul răspunde ovațiilor și-i spune lui Leclerc: **„Mai e un pas pîn-la titlu, nu?"**. **„Encore, un peu, mon ami..."**. Crissac, managerul lui Angelmann, declară după meci: **„Toma e acum cel mai bun cocoș din lume. Sangchilli n-are șanșă în fața lui. Tintin al meu a făcut una dintre cele mai frumoase partide din cariera lui"**. Milică Teodorescu și Covaci reușesc și ei victorii remarcabile, iar Sandu Ion e declarat învins în fața lui Huguenin. Marcel Thil ajunge să ridice halterе la circ, iar Milou Pladner se retrage de pe ring. Va deveni antrenor și mai tîrziu își va pierde vederea de pe urma loviturilor primite. Toma Aurel întrerupe antrenamentele. Are o entorsă la genunchiul drept. În schimb Leclerc e foarte activ. Lansează provocarea către Decico și-l avertizează pe Tomiță: **„Nu boxa pentru titlu la Paris. Decizia ar fi în mîinile unui juriu format din oameni de-ai casei. Nu-ți vor da victoria decît dacă-l faci K.O.! Trebuie arbitraj neutru"**.

Cu o mașină pusă la dispoziție de industriașul Mihăilescu, Toma Aurel pleacă spre România. Îl întîmpină, cu multă căldură, o mulțime de oameni. Toma e plin de viață și optimism: **„Vin iar acasă** — declară el. **Vreau să-mi fac o căsuță. Destul am umblat prin străini. Vreau să-mi ridic și eu cuibul meu, undeva printr-o mahala. Țintesc un lucru. Gloria sportivă pentru țara în care m-am născut. Vreau titlul european și apoi pe cel mondial!"**. Începe antrenamentul imediat, împreună cu Ilie Petrescu. Apoi se repede la Babadag să-și vadă părinții. Meciul cu Decico e fixat definitiv pentru 26 iulie 1936, la București. Campionul pretinde 22 000 de franci. Vrea să-și vîndă scump pielea! Dar merită să-ncercăm marea lovitură, nu?

Vor avea oare bucureștenii bucuria să aplaude încă un român, campion european? Lucian Popescu — primul „continental" — răspunde prin ziare: **„N-am nici o îndoială. Toma Aurel îl va bate pe Decico!"**.

În așteptarea confruntării bucureștenii urmăresc pe ecranele cinematografelor, cel mai senzațional eveni-

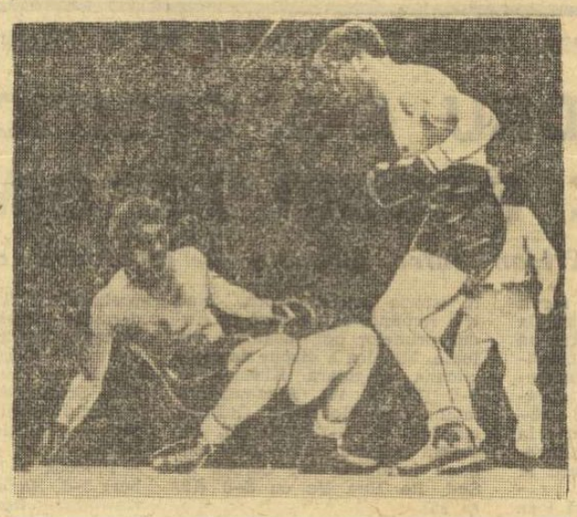

Max Schmeling l-a făcut K.O. pe Joe Louis.

ment pugilistic al acestei veri fierbinți: meciul Joe Louis — Max Schmeling, pentru titlul mondial suprem!

Pentru această întîlnire s-au făcut preparative deosebite. Un ring special care a costat 150 000 de dolari a fost montat, la Yankee Stadium, pe un ascensor hidraulic care permite coborîrea, pentru ca boxerul căzut la podea să poată fi văzut mai bine! Ziariștii au poreclit acest ring ciudat „catafalcul". Cîntarul celor doi boxeri se desfășoară la Hipodrom în prezența a 7 000 de persoane. Dempsey declară: **„Joe îl va bate ușor pe Schmeling"**. Johnson e mai categoric: **„Max va fi pur și simplu făcut zob"**. Iar Joe Louis — stabilit la Lakewood, într-o pădure de brazi, dă ultimul verdict: **„Îmi trebuie trei reprize ca să-i fac toaleta lui Schmeling! Îl voi pune K.O. cînd îmi va da ordin antrenorul"**. În ziua hărăzită disputei se dezlănțuie o ploaie torențială și stadionul e inundat. A doua zi, la 18 iunie 1936, după prima repriză, Schmeling are un ochi vînăt. Dar în rundul 4, o dreaptă formidabilă trimite „minunea Detroitului" la podea, pentru șapte secunde. În vacarmul infernal al arenei, Max domină lupta. Apoi, Louis își revine cîștigînd rundul 7. Disputa e și mai îndîrjită, dar se vede clar că Louis pierde teren. În rundul 12 Schmeling întreprinde un atac furibund, iar Louis, complet debordat, un mai poate ține garda sus. Un upercut de stînga la corp, dublat de un formidabil croșeu la bărbie, îl trimite la podea: k.o.! Schmeling declară radios: **„Sunt mulțumit că mi-am păstrat calmul. Am primit multe lovituri, am un ochi umflat, dar sunt fericit!"** Joe Louis ține o veritabilă conferință de presă cu ziariștii și mărturisește: **„Într-o zi sau alta, k.o.-ul tot nu ne cruță. La început, prin repriza a 4-a, am avut impresia că Max e ușor de lovit. L-am atacat, dar am primit o formidabilă dreaptă. Am văzut numai venind lovitura. De rest nu-mi mai aduc aminte. Am boxat apoi ca un automat, inconștient, pînă a venit k.o.-ul fatal. Trebuie să-mi îngrijesc maxilarul. Apoi îi voi cere lui Schmeling, revanșa și îl voi distruge mai repede decît m-a distrus el pe mine..."**. (Pronosticul lui Joe se va realiza peste doi ani...).

...Ziua meciului pentru titlul european la „cocoș" se apropie. Toma se antrenează la C.F.R. Leclerc vine de la Paris ca să-i supravegheze pregătirile. E optimist: **„Bătem!"** Marți 21 iulie sosește și Decico, însoțit de Robert Tassin, partenerul său de antrenament. Poppy e bine clădit, pare de categorie până sau chiar ușoară. Gazetarii îl asaltează cu întrebări în Gara de Nord: **„L-ați mai văzut pe Toma boxînd?"** **„Nu, niciodată! Mi s-a spus despre el că e periculos... Un batailleur teribil... Deci, sînt pus în gardă"**. **„Un pronostic?"** **„Sper că Toma va fi atît de gentil și mă va lăsa să plec cu identitatea cu care am venit!"** **„V-ați mai apărat vreodată titlul continental?"** **„Nu, e prima oară cînd îl apăr. Voi ține de el cu dinții"**. Și Decico zîmbește încrezător.

În acest timp, la C.F.R., Umberto Lancia e disperat: **„Nu știu ce e cu Toma ăsta... Mi-a speriat toți sparring partnerii. Nu mai vrea nimeni să boxeze cu el. Pot-tim, trebuie să mă sacrific eu..."** Și, oftînd, își pune mănușile de box, intrînd în ring, unde-l așteaptă „cocoșul zburlit"!

George MIHALACHE

Viitorul capitol: VISUL CEL MARE S-A ÎMPLINIT!